
Nyílt levél Kelemen Hunor pártelnökhöz

2015. 6. 30.

Tisztelt Elnök Úr!

Nem ez az első alkalom, hogy párttársai viselt dolgai miatt címeznek Önhöz levelet Biharországból, és sajnós e sorok írásakor is az értetlenség és a keserűség vezeti a billentyűket leütő kezét. Tudom, nincsen egyszerű helyzetben. Az emberi életéhez hasonlóan egy politikai szervezet létezésének is megvan a maga íve. Egy teljes éven át rendezvények sokaságával ünnepelték az RMDSZ huszonöt esztendő fennállását. Csupán az szúrhatott szemet, hogy a régiek, az alapítók közül alig néhányan tapsoltak ahhoz, amivé az egykor az erdélyi magyarok egységét és jövőbe vetett hitét jelképező szervezet mára alakult. A párttá torzult egykori szövetség válságát Ön sem tagadhatja. A jelek szerint nem is teszi, egyébként néhány hónapja Ön sem a megújulás jegyében, az „újratervezés” hangzatos jelszavával kért volna újabb elnöki mandátumot.

Mégis minden maradt a régiben. Lassan nem telik el nap újabb RMDSZ-es korrupciós botrány nélkül. Nincsen Erdélynek olyan szeglete és az életnek olyan területe, mely érintetlen maradt volna. Letartóztattak már tulipános hivatalnokokat, polgármestereket, folyik eljárás megyei vezetők, képviselők és szenátorok ellen. Mindebben élen jár Bihar, mint ahogyan éppen megyénk lehetne tankönyvi példája annak, hogy egy szűk üzleti érdekkör pénzért hogyan vásárolhatott hatalmat.

Ahogyan a Király-hágótól nyugatra nyílt titok volt a Kiss Sándor, Bíró Rozália és Szabó Ödön trió vezetete RMDSZ korrupciós „érintettsége”, Önnek is tudnia kellett, hogy csupán idő kérdése volt a 4,3 millió euró csúszópénz elfogadásáért eljárás alá vont megyei elnökük bukása. Ön és elődje azonban tizenöt esztendeje cinkosai, tétlenségük által tettestársai azoknak, akik szövetségből kft.-vé züllesztették bihari magyar érdekképviselőnket is, amely annak előtte mindannyiunké volt. Hogy a trió első két tagjának politikai pályafutása véget ért, ma már nem kérdés, őket már csak az „ártatlanság vélelme” illeti meg. Azonban az elmúlt másfél évtized közösségrombolásának legmarkánsabb helyi figurája, a gátlástalan törtéte miatt még pártján belül is kétes megítélésű Szabó Ödön politikai ámokfutását Önök továbbra is tétlenül nézik.

Pedig pártelnökként Önnek tudnia kell a bihari honatyává emelkedett Szabó Ödön tevékenységéről is. Ha a Nagyváradra üres zsebbel érkezett szilágysági ifjú parvenü hirtelen és indokolhatatlan vagyongyarapodását nézzük, nem sokban különbözik bukaresti képviselőtársaitól. Kezdő vidéki közalkalmazottként és politikusként két belvárosi lakásra, majd értékes építési területre tett szert, ami még a korrupció melegágyaként számon tartott Romániában is szokatlan. Az sem szűrt szemet senkinek, hogy a friss diplomás Szabó egy teljes évtizeden át úgy lehetett egyszerre megyei önkormányzati képviselő és a megyei tanács fenntartásában lévő Körösvidéki Múzeum alkalmazottja, hogy oda soha nem járt be dolgozni, miközben saját fizetését is saját maga szavazta meg és utalványozta önmagának, közpénzből. Továbbá pártján belül szintén nem okozott felháborodást, hogy a magyar államot majdhogynem romba döntő MSZP-SZDSZ-koalíció hűséges szövetségeseként havi 2500 dollár jövedelmet biztosító zsíros szerződést is kapott az ITD Hungary Zrt. külgazdasági szolgáltatótól. Ennyiért már érdemes volt jó erdélyi szövetségeseihez illően vendégül látni Nagyváradon Gyurcsányt, Demszkyt, Kunczét, Ujhelyit és társaikat.

Elnök úr előtt bizonyára nem ismeretlenek Szabó Ödön politikai módszerei sem, melyek következtében a bihari magyar közélet elmúlt tizenöt éve a kizárólagosság, a politikai egyeduralom, a kontraszelekció és a zsarnokság elleni folyamatos küzdelem színtere lett, és melynek megszenvedője sok száz megfenyegetett, megzsarolt és megfélemlített bihari magyar ember. Nálunk mai napig valóságos politikai inkvizíció elé kerül az, aki nem a tulipános párt híve vagy a magukat az egységes magyar érdekképviselőt egyedüli vezetőinek kikiáltókhoz képest más véleményt mer megfogalmazni. E viszonyok példa nélkül álló groteszk epizódjaként az önkormányzati választásokon induló jelöltjeiknek hangfelvételen kellett esküt tenniük az RMDSZ iránti hűségre, sőt, az előválasztásokon részt vevő jóhiszemű magyarok ezreinek írásban, előre elkészített formanyomtatvány kitöltésével kellett Istenre esküdniük, hogy a tulipánra pecsételnek majd. De pártbeli kollégái a magyarságot egy évezreden át megtartó keresztény hit megcsúfolásaként telepedtek rá történelmi egyházainkra is, hogy ma már a szószékekről jóformán többet szónokolnak politikusok, mint papok.

Tisztelt Elnök Úr! Negyedszázaddal a rendszerváltás után tarthatók-e tovább ezek a viszonyok itt, a Partiumban? Az elkeseredés és a felháborodás hangján sokak kérdése: ennyire fontos, hogy egyeduralmukat megtarthassák?

Önnek tudnia kell, tudni köteles párttársairól, hogy amilyen alapossággal biztosították önnön anyagi jólétüket, olyan kíméletlenséggel és gátlástalansággal jártak el politikai karrierjük építésében is. Talán ha Elnök úr pontosan nem is, de mi, váradiak jól emlékszünk arra, hogy pusztán politikai önérdemből Szabó Ödönék hogyan tették tönkre egy lakossági fórumra rászervezett botránykommandóval történelmi utcaneveinkért folytatott küzdelmünket, és hogyan bizonygatta aztán egy sajtótájékoztatón, hogy történelmi utcaneveink valójában a 40-es évek „náci” elnevezései lennének.

De Szabó Ödön nem átalotta kampányeszközzé silányítani az elmúlt száz esztendő legfontosabb nemzetpolitikai ügyét, a kedvezményes honosítást sem, éppen a napokban szervezve sajtóeseményt az RMDSZ hatvanezredik bihari honosításának ünneplésére. Természetesen könnyen igazolható, hogy ebben az esetben is szemenszedett hazugságról van szó, hiszen ha a valóban elvégzett honosítások számához hozzáadnánk a Szabó-féle számot, kiderülne, lassan Bihar megyében nem maradt honosításra váró magyar. Ha az ünnepelt szám hamis is, ahhoz kétség nem férhet, hogy a korrupciós botrányaiban megrogyant szervezet túlélése érdekében már semmi sem szent.

Elnök úrnak emlékeznie kell egy korábbi nyílt levélre is, melyet annak kapcsán címeztek Önhöz, hogy nem is oly régen Szabó Ödön eddig Erdélyben ismeretlen gátlástalansággal kísérelte meg az RMDSZ nevére levédetni – magyarán ellopni – a nagyváradi sikerfesztivál, a Szent László Napok nevét és grafikai jelképét. Mint ahogyan az sem merülhetett feledésbe, hogy a lopási kísérlet nyilvánosságra kerültekor, kihasználva a megyéspüspök távollétét, azzal mentette magát, hogy valójában az egyház védelmében cselekedett, és hogy egy későbbi időpontban a Nagyváradi Római Katolikus Püspökség részére kívánta volna majd átengedni a levédett (ellopott) szellemi jogokat.

Éppen ezért okozott még az előzőeknél is nagyobb botrányt a nagyváradi Szent László plébánia belvárosi kántorlakásának eladása, melyről kiderült, hogy azt az egyházat oly nagyon féltő Szabó Ödön szülőfalujában élő egyik, örökösök nélküli rokona vásárolta meg egy cinkos pap közreműködésével, akit azóta el is távolított az egyházi főhatóság Nagyváradról. Máig rejtély, hogy az anyagi gondokkal nem küszködő plébánia miért és mennyiért adott túl a nagy értékű ingatlanon, de tény, hogy az egykori kántorlakban ma az egyébként egyháztanácsos Szabó Ödön Nagyváradra költöztetett családja él.

A fenti esetek közül egyik sem titok. Lassan se szeri, se száma a kapcsolódó sajtóhíreknek. Egykori rádiósként Elnök úr kiemelt figyelmére tarthat számot, hogy a közelmúltban éppen a bukaresti rádió magyar adásának Jelenségek című műsorában pellengérezte ki megyénket egy, az itteni RMDSZ-vezetők viselt dolgait bemutató, visszhangos összefoglaló.

Tisztelt Elnök úr! A bihari magyarság ésszerű és jogos elvárása a magyar-magyar összefogás megteremtése. A kérdés, tud-e pártjában olyan viszonyokat teremteni, hogy legyen, akivel együtt

dolgoznunk. Akar-e valódi „újratervezést”, és elkövetkezhet-e végre az elvesztegetett másfél évtizedért való felelősségvállalás és a valódi megtisztulás? A küszöbön álló bihari tisztújításkor teret engednek-e az RMDSZ-en belül még megmaradt tisztességes és jó szándékú magyar emberek sokaságának, vagy ismét feláldozzák közösségünk jövőjét egy, a hatalmát védő helyi akarnoki klikk hangoskodásától félve? Belefáradtunk, hogy korrupt párttársai miatt nem csupán a megye román többsége, de a teljes Kárpát-medence előtt folyamatosan szégyenkezünk kell. Mi, bihariak nem ezt érdemeljük. Tetszik vagy sem, de pártja ügyei nem belügyek, botrányait egyformán szenvedni meg minden erdélyi és patiumi magyar. Tudomásul veszi-e, vagy sem, de Önre a bihari magyarság sorsát illetően is döntő felelősség hárul. Sokan valljuk meggyőződéssel: jövőnk záloga a tisztességes és jó szándékú emberek szövetsége és közös munkája. A kérdés az, hogy segít-e ebben.

A jövőbe vetett töretlen hittel,

Csomortányi István,

az Erdélyi Magyar Néppárt Bihar megyei elnöke

Nagyvárad, 2015. június 30.